

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Sexta. An una, & eadem forma substantialis possit informare plures
Materias simul?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

QUAESTIO VI.

An una & eadem forma substantialis, possit informare plures materias simul?

Quemadmodum in praeterita quaestione

examinatum fuit, utrum plures formae possint esse in eadem materia, ita in praesenti à contrario quaeritur, utrum eadem forma possit esse in pluribus materiis? in qua materia sat consequenter loquuntur Auctores passim, nam omnes qui partem tenuerunt affirmantem supra, hic non declinant ad negativam & contra, exceptis Maffrio & Barone, quorum primus cum socio suo Belluto, licet admisit plures formas posse esse in eadem materia, negat tamen, unam formam posse esse in pluribus materiis: Alter vero, licet negaverit plures formas posse esse in eadem materia, affirmat tamen eandem formam posse esse in pluribus materiis.

Pro cuius rei intelligentia Notandum,

quaestionem posse dupliciter examinari, an eadem forma possit esse in pluribus materiis, quae essent discontinuae & partiales, unam totalem & adequatam constituentes: secundò de materiis, quarum una partialis esset & altera totalis & adequata, vel utraque adequata, & quaestio potest moveri, tam de potentia absoluta, quam de naturali, de qua

Dico I. Una forma naturaliter nequit informare duas materias, sive illae sint totales & adequatae, sive sint partiales, dummodo sint discontinuae.

Hæc est communis omnium, & Probatur de totalibus: Quia informatio non potest fieri nisi in loco existat, sed nulla una forma potest naturaliter existere in pluribus locis adequatis discontinuis, ergò nec informare duas materias. Confirmatur, quia materia est dependentia formae à materia, quam corporis à loco, ergò si idem corpus nequit naturaliter esse in pluribus locis, nec poterit naturaliter esse in pluribus materiis.

Probatur etiam Conclusio

de materiis partialibus, sed discontinuis, tum quia experientia constat, quòd in divisione partium animalium perfectorum, anima statim desinat informare abscissam & separatam partem, & licet in insectis utraque pars viva maneat, non est tamen eadem anima, quae informat ac alteram partem, sed sunt plures; tot scilicet, quot materiae: tum quia continuatio est conditio necessariò requisita ad informationem, ergò connaturaliter una forma non poterit informare plures materias inadæquatas discontinuas.

Dico 2. Non implicat, quòd super naturaliter una eademque forma possit simul & semel informare duas materias discontinuas, integrantes unam adequatam.

Hæc est sat communis & sensus est, quòd si, verbi gratia, homo divideretur in duas partes, quòd eadem anima utramque partem informare possit: Et

F. Amandi Hermann Physica.

Probatur hoc ipsum primò

ex illo miraculo Divi Dionysii, de quo proditum est, abscissum suum caput sustulisse & progressum ad duo millia passuum, in manibus gestasse: in hoc namque casu verisimile, Divina virtute id fuisse factum, quòd anima, corpus & caput, simul informaverit, recurrere etenim ad spiritus vitales non videtur rationabile, quia illa nunquam tanto tempore solent durare, unde licet in aliis quandoque contingat, quòd abscissa capita vel clament, vel oscitent, id tamen citò transit: quare tunc bene referri potest in impetum impressum ab anima; nec similiter est necessarium asserere, per extrinsecam virtutem alicujus Angeli hoc evenisse, cum non possit assignari implican- tia, quare anima non possit Divinitus informare utrumque, caput scilicet & corpus.

Probatur secundò ratione:

Quia continuitas materiae est tantum conditio, sed tales conditiones possunt à Deo suppleri, ergò; probatur mi. quia in naturalibus est quaedam conditio, ut anima informet corpus, quod longo tempore fieri est necessè, & tamen hoc in unico instanti in conceptione Christi contigit; Idem ad ratiocinandum in homine requiruntur dispositiones debita organorum, quae non nisi determinato aliquo tempore habentur, & tamen in Christo & pluribus aliis, vel in utero matris, vel in nativitate ipsa, perfectum habuere usum rationis, ergò similiter ista conditio sic à Deo suppleri potest. Sed in contra

Arguitur: Nihil potest excedere sphaeram suae activitatis, vel aliàs quamcunque, sed si anima informaret partes separatas, excederet sphaeram suae activitatis & informationis, ergò id fieri nequit: probatur mi. quia spatium occupatum à corpore est adequatum animae, ergò si anima esset in partibus divisis & separatis corporis, excederet sphaeram: quia occuparet etiam illud spatium intermedium. R. negando minorem: quia censo probabile esse, quòd animae spatium non sit ita limitatum, quin possit esse in majori quam corpus sit, quod exinde colligitur, quia anima in puero tota est, & eadem quae in viro, & tamen quando erat in puero, non habebat tantam sphaeram, sicut habet in viro, sic potest esse quoque in proposito; quod si verò spatium esset majus, quam anima nata sit occupare, non potest informare duas partes separatas, nisi replicetur, quia etiam in Angelo hoc verificatur, qui si est limitatus, ut non possit occupare nisi hoc cubiculum, non poterit esse in majori, nisi replicetur.

Instatur: In anima equi hoc verificari & contingere non potest, ergò Conclusio nondum subsistit: probatur ant. quia anima equi non potest esse sine subiecto, sed si informaret duas partes sui corporis discontinuas, deberet esse sine subiecto, ergò: probatur mi. quia esset in illo spatio quoad mediaret inter utramque partem, & si non esset in subiecto, periret, ergò eadem non possit esse in utraque parte. R. negando ant. absolute loquendo, nam quamvis

Bbb 2 bene

V. Argumentum in contrarium.

benè argumentum probet intentum, ut proinde dici deberet, id tantum verum esse de anima spiritali, attamen etiam de materiali adhuc esse possibile, sic ostendit: quia potest Deus facere, ut illa pars mediana & manens in intervallo non sit educa de potentia materiae equi, id est, non dependeret actu ab ea, sed à solo Deo suppleto efficienter defectum subiecti.

VI.

Dico 3. De potentia absoluta Dei, eadem forma potest informare plures materias. Hæc est communior Scottistarum de mente Scoti, licet quoque nonnulli eundem pro se citent.

Probatur Conclusio, quia potest poni eadem forma in diversis locis, ergo etiam in diversis materiis, probatur consequentia, quia non potest assignari implicancia ullo ex capite oriunda, ergo: probatur ant. non ex parte materiae, quia hæc est indifferens ad quantumque formam recipiendam, sive naturaliter producatur, sive non: neque etiam ex parte formæ, quia in tali casu merè passivè se habet, unde quemadmodum unum corpus potest poni in alio loco supernaturaliter, licet connaturaliter exigat tantum primum, sic quoque licet connaturaliter forma exigat unam tantum informationem, poterit adhuc supernaturaliter facere secundam. Nec denique est defectus vel implicancia ex parte efficientis, quia Deus ob suam infinitam virtutem & potentiam potest in materiam ponere formam, tam benè jam semel positam, quam nunquam adhuc, ergo.

VII.

Dices: Implicanciam esse ex parte formæ, quia sequeretur formam esse infinitam virtutis, sed hoc implicat, ergo. probatur sequela, quia quæ ratione posset informare duas, posset etiam infinitas: sed quod potest informare infinitas materias, debet esse infinita virtutis, ergo & forma esset talis. R. 1. negando sequela, ad cuius probationem dico, quod licet duas posset informare, ex hoc tamen non sequitur, quod possit etiam infinitas, nam intellectus potest intelligere plura, non tamen infinita, item anima rationalis potest informare plures partes realiter distinctas, ergo etiam infinitas, vel corpus magnum, ergo infinita magnitudinis, & sic de pluribus aliis causis & potentiis, quæ plures effectus producere possunt, non tamen infinitos; Deinde ex eo, quod corpus possit replere duo loca, non sequitur, quod possit infinita vel infinita virtutis.

Instabis: Corpus tantum se passivè habere, formam verò activè: adeoque licet illud ponatur in pluribus locis, non sequitur quod sit infinita virtutis: benè tamen de forma. Sed Contra I. Forma tunc se tantum passivè habet, ergo eadem est ratio & omnimoda paritas. Contra secundo si dicitur, quod forma activè se habeat respectu materiae, quia eam informat, sic quoque poterit dici corpus esse activum respectu loci, ex eo quod eundem repleat; Nec juvat adducere autoritatem Scoti in contra patrocinio oppositæ sententiæ, quia Doctor, dum ait, secuturam infinitatem, si posset plures informare materias, tantum arguit contra Vatronem, qui admisit infinitatem in for-

ma substantiali, si posset esse in pluribus materiis & negabat infinitatem in accidentibus, unde dicebat Scotus, quod si in forma substantiali sequitur infinitas, eandem quoque secuturam in accidentibus. R. secundo ad principalem replicam, negando similiter sequela, ad cuius probationem dico, non videri implicatorium, quare non posset etiam à Deo infinitas replicari: exinde tamen non sequitur, quod forma esset infinita virtutis, aut quod esset infinita perfectionis, quia ubique tantum esset una infinitas replicata.

QUÆSTIO VII.

An forma sit tota essentia Compositi?

Hujus questionis difficultas eaque non levis, sed perdifficilis, originem suam habere videtur ex ipso Aristotele, qui 2. Phys. cap. 3. formam appellavit quidditatem rei, unde Averroes, & post ipsum omnes sui sequaces Averroistæ dicti asseruerunt: formam esse solam essentiam & quidditatem rei: quavis non excluderent omnimodè materiam, attamen eam solummodò vocabant subiectum & vehiculum formæ, hos secuti plures alii, ut Simplicius, Themistius, Alexander, &c. Magister sententiarum verò dixit, illam solam materiam, quam animal à parentibus traxit, esse de ejus essentia, alii aliter senserunt: Ego tamen cum schola Scoti & communiori resolutivè, ad questionem

Dico: Forma non est tota essentia seu quidditas compositi, sed etiam illam ingreditur materia. Hæc est Doctoris, 3. d. 22. q. un. & 7. Met. q. 6. quem sui sequuntur omnes.

Probatur Conclusio prima,

Autoritate tum D. Aug. 19. Civit. cap. 3. ubi ait: hominem non esse animam solum vel corpus solum, sed utrumque, meliorem tamen partem hominis esse animam: familia habet D. Bernardus passim, signanter lib. 7. de considerat. cap. 7. ubi ait de Deo: Non partibus constat ut corpus, non formis subsistat ut omne quod factum est, ergo forma non est tota essentia, alioquin corpus non haberet partes, & gratis diceretur eum loqui de partibus integralibus, cum satis pateat, quod ubi summè extollat simplicitatem unitatemque Dei prout creaturis opponitur: tum denique Aristotelis 7. Met. 35. ubi ponit materiam partem speciei & 39. ait: superfluum esse asserere materiam à quidditatibus rerum, & 2. Ph. 18. & 19. & 2. Anima. 8. & 6. Met. 1. 2. ait: Materiam debere poni in definitione rerum naturalium.

Dices: In his & similibus locis per materiam non debere intelligi materiam primam Physicam, sed genus, quod Aristoteles sæpè vocat materiam. Sed Contra, eodem modo se habet materia in Physicis, quemadmodum se habet genus in Metaphysicis, sed secundum responcionem genus Metaphysicum ingreditur constitutionem essentialem & definitionem, ergo etiam in Physicis: adeoque gratis recurritur ad genus. Imò quæ ratione dicere possunt Adversarii Aristotelis tantum loqui de materia Metaphysica eadem dico ego quod loquitur de Physica. Denique Aristoteles loquitur de materia, quæ cum forma constituit per se unum vel unum actus